

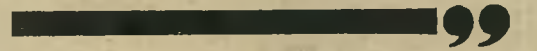

אתם עושים שגיאה חמורה. כי אתם עדיין חיים עם מצריים של אתמול. למשל, אחד השרים שלכם היה בארצות-הברית ונאם שם ואמר: „מה יקרה אחרי סאדאט? בכל רגע יכולה להתחולל במצריים הפיכה, ואז מה יהיה? אתם האמריקאים לא צריכים לתת נשק מרדני למצריים. מפני שהוא יפול לידיהם של מי שיבואו אחרי ההפיכה. ואלה יהיו אייבי ישראל.“ זה היה אחד השרים שלכם.

אבנרי: אריק שרון?

סאדאט: לא שרון, תמיר, שר המישפטים.

אתם אינכם מכירים את הפסיכולוגיה של המצרים והערבים. אבל אנחנו — אני מכיר את הפסיכולוגיה שלכם. אסור לכם לחשוב כך, מפני שזה ייצור אשליות. כאן, במצריים, אחרי מלחמת אוקטובר — ואתם רואים זאת כי אתם חיים עכשיו איתנו, אתם יכולים לבוא בכל רגע, אתם יכולים ללכת לכל מקום, לדבר עם כל אדם — אנחנו, זאת אומרת אני והעם שלי, איננו מק-

כאשר דיין אמר ב־1967 שהוא יושב ומחכה למלפון - זאת היתה שגיאה חמורה

דישים שום תשומת-לב ל־5,000 שהצביעו (במישאל ה־ עם המצרי) נגד השלום.

מי הם? המפלגה הקומוניסטית, האופורטוניסטים, היסודות הריאקציוניים, האירגונים המוסלמיים הקנאיים. כולם ביחד מהווים 5,000 קולות, מתוך 41 מיליון. 99.9 אחוזים הצביעו בעד השלום, מפני שאחרי מלחמת אוקטובר איבדנו כל תסביך של השפלה, של מרי-רות ושל שיגאה, כל תסביך הנהיתות, מפני שאתם הרי בה יותר מתקדמים מאיתנו, ההרגשה שזהו קרב בין שתי ציוויליזציות.

איבדנו את כל התסביכים האלה במלחמת-אוקטובר. מפני שיש מורשה ארוכה ועשירה מאחורי כל מצרי, אפילו אם הוא אנאלפאבית, יש לו מורשה של 7,000 שנים. התרבות הראשונה בעולם, המדינה הראשונה, הממשלה הראשונה, אמריקה היא בת 200, אנחנו בני 7,000 שנים. אותם הסבורים שמצריים היא כמו העולם הערבי, שתהיה אצלנו הפיכה מפני שמישהו צועק בבני דאד או בפאריס או בווינגטון — זו טעות גמורה. אחרת לא הייתי יושב איתך כאן כמו שאני יושב, ולא הייתי מקבל את כתב-ההאמנה של השגריר הישראלי.

אני ממלא את ההבטחה שהבטחתי לכם, לצעוד שני צעדים קדימה, כאשר אתם צועדים צעד אחד.

למשל, בעניין הנורמליזציה, אין לי שום תסביכים. דברים שהיה עלינו לדון בהם תוך שישה חודשים — דנו בהם וסיימנו אותם תוך חודשיים.

אתם צריכים ללמוד להבין את הפסיכולוגיה של המצריים שאתם עוסקים איתם, מפני שאנחנו מכירים את הפסיכולוגיה שלכם. האם זה עונה על השאלה שלך?

אבנרי: כן, תודה. עד כמה שזה נוגע לפסיכולוגיה הישראלי, הבעיה היא עכשיו בעיית פלסטין.

סאדאט: אהה.

אבנרי: לישראלים רבים יש כאן מחסום נפשי.

סאדאט: אהה.

אבנרי: יש לזה היסטוריה. המלחמה בין מצריים וישראל היתה מלחמה קצרה, יחסית, 30 שנים. אך הסרי כסוך בין היהודים והפלסטינים בארץ-ישראל התחיל הרבה לפני כן.

סאדאט: אני לא מסכים עם זה. לפני שלושת אלפי שנה כבר היתה לנו מלחמה. קודם כל משה היה מצרי שנית, היה יוסף.

העם הישראלי התחיל להיות עם כאן, במצריים. רק אחרי-כך עזבו את מצריים ועברו לסיני. כך שהיחסים בינינו הם הרבה יותר עתיקים.

אבנרי: אבל המלחמה הנוכחית התחילה רק לפני 32 שנים. אני זוכר, מפני שהייתי במלחמה ההיא. ב־פלוגיה.

סאדאט: מה עם נאצר?

אבנרי: כן, הייתי עם נאצר באותו המקום ממש. בפלוגיה, ובמקום שנקרא גיבעה 105, היינו באותם הי מקומות. אני נפצעתי בפלוגיה, והוא נפצע בגיבעת 105.

סאדאט: בדיוק.

אבנרי: הייתי שם. באותו לילה, היינו קרובים מאוד זה לזה.

סאדאט: אני הייתי בכלא, באותו זמן.

אבנרי: האם אתה חושב שההתערבות המצרית במלחמה ב־1948 היתה שגיאה?

סאדאט: לגמרי לא! אתה צריך להבין את הפסי-

כולוגיה של עמנו.

למשל, אני אדם ללא שיגאה. השיגאה משבשת את רגשותי. כך שאני מעולם לא הייתי איש של שיגאה. אני מרגיש אז חלש מאוד, ולכן אני מנסה להיפטר מכל רגש של שיגאה.

תן לי לספר לך — אני מספר זאת בפעם הראשונה, זה יופיע בספר השני שלי — במלחמה הראשונה, המלחמה של 1948, כאשר מטוסי חיל-האוויר שלכם הפציצו את קאהיר באמצע חג הראמאדאן, אתם חשבתם שאתם פוגעים במוראל של העם המצרי, בדיוק כמו שאמר

אל-סאדאט בנמל-התעופה בלוד, עם בואו לביקורו ההיסטורי

קים. אין זה רק עניין של מר בגין. מר רבין, שאני מחבב אותו מאוד... יש לו אותה בעיה ממש. אתה יודע, אני מקיים מזה הרבה שנים מגעים עם אנשי אש"ף...

סאדאט: שמעתי שהם סירבו לדבר אתך, אורי. **אבנרי:** מן, אש"ף?

סאדאט: לא, האלד, האלד מוחיי-אל-דין. אניס (מנצור) סיפר לי שביום שקיבלתי את כתב ההאמנה של השגריר שלכם, האלד סירב להיפגש אתך ולהכניס אותך

מאז שהפצצתם ב־1948 אח קאהיר בחג הראמאדאן, היתה לי טינה עמוקה כלפיכם

למסיבת העיתונאים שלו. זהו חלק מהתמונה הערבית. יש שיטה של דלתות סגורות ויש שיטה שלי.

אבנרי: זה היה מזוהר. נפגשתי עם האלד מוחיי-אל-דין בוועידת בולוגניה ב־1973...

סאדאט: אני יודע!

אבנרי: ואו הוא דיבר על שלום.

סאדאט: אבל עכשיו היחס שלהם מפני ש־ברית-המועצות היא עכשיו נגד.

אבנרי: אבל נחזור לעניין הפלסטיני. יש לנו מחסום נפשי.

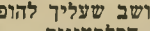
סאדאט: כן, אורי, אבל זה לא רק בעניין הבעייה הפלסטינית. אתה זוכר, סיפרתי שלפני היוזמה שלי ב־קרתי אצל צ'אוססקו. מדוע? זה לא רק בעניין הבעייה הפלסטינית. זוהי גישה כללית, בגלל העבר, ובגלל ה־מישקע של 32 השנים האחרונות.

הלכתי לצ'אוססקו לשאול אותו: ראשית, האם בגין

דיין אחרי מלחמת 1967, שהוא יושב ומחכה לטלפון. זאת לא הפסיכולוגיה המצרית או הערבית: לגמרי לא! מאז שהפצצתם את מצריים בראמאדאן — ואני הייתי אז בתא 54 — היתה לי טינה עמוקה כלפיכם. ואילו הייתי אז בשילטון, הייתי לוחם בכם.

לכן ההתערבות שלנו ב־1948 היתה טבעית לגמרי, לגבי כל מי שטר ערבי.

אבל עכשיו, אחרי שמצאנו את עצמנו, בתהליך-השלום שפתחנו בו, לא הייתם צריכים להסס, כמו שאתם מהססים.

אבנרי: אני חושב שעליך להופיע שוב בכנסת, ולי-ספר לישראלים על הפלסטינים.

סאדאט: אתה יכול לגלות את זה בפעם הראשונה, אפילו היועצים שלי אינם יודעים זאת. אני מספר לך זאת מפני שאתה הזכרת את זה, וזה חכם מאוד. כן, במשך השבועיים האחרונים אני חושב על ביקור חדש בכנסת. אני רוצה לדבר שם על סעיף אחד בלבד: ה־בעיה הפלסטינית. על הפסיכולוגיה של הבעיה הפלסטינית.

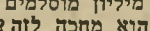
מדוע צריכה ישראל להביא על עצמה את איבתם של 800 מיליון מוסלמים, ולגרור את ארצות-הברית לאותו מצב? אתם יכולים לזכות בתמיכה שלהם, אם נסכים על ירושלים! ובעניין ירושלים אין מחלוקת — אמרתי שאנחנו מוכנים להסכים לכך שהעיר לא תחולק שוב.

אך כשם שזהו עניין רגשי מאוד ל־16 מיליון יהודים — 17 מיליון — זהו גם עניין רגשי מאוד ל־800 מיליון מוסלמים.

באמת, קשה לי להבין זאת, מפני שאילו הייתי ב־נעליו של בגין הייתי בוחר בדרך שלי.

האם הוא רוצה באמת שישראל תחיה ותהנה מיחדים טובים עם 800 מיליון מוסלמים ותזכה בתמיכה של־הם או לא? האם הוא מתכוון לזה?

אבל אתם חיים עדיין בעבר. כאן, במצריים, התגברנו על זה במאה אחוה. לכן אני באמת התחלתי לחשוב על הביקור הזה בכנסת. אני מספר לך על כך בפעם הראשונה. כן, רק למען עניין מסוים אחד, הבעיה הפלסטינית.

אבנרי: יש לך חשיבות עצומה. לגבי העניין ה־פלסטיני יש אצלנו בעיה פסיכולוגית בעלת שורשים עמו-